

Osudné hecování

Břetislav neměl moc kamarádů, spolužáci jej považovali za šprta, a tak většinu svého času trávil sám. Jednoho letního večera jej ale trochu překvapivě spolužáci vzali s sebou na pivo v očekávání, že je Břetislav pozve a oni se zdarma napijí, když měl Břetislav před pár dny osmnácté narozeniny. Břetislav to bral jako příležitost se se spolužáky více skamarádit a udělat na ně dojem, proto byl ochoten splnit jim jakékoliv přání. Protože jeho zletilí spolužáci Radim a Jiří nutně potřebovali peníze na svou oblíbenou drogu extázi a zároveň chtěli Břetislava vyzkoušet, nabídli mu, že se stane členem jejich party, pokud tu noc přepadne čerpací stanici a přinese z ní „pořádný balík“. Břetislav s nabídkou souhlasil, nicméně přiznal, že se před tím „musí pořádně opít, aby získal potřebnou odvahu“. Spolužáci pro to měli pochopení a příštích několik hodin společně s Břetislavem popíjeli tvrdý alkohol, který zapíjeli dvanáctistupňovým pivem. Kolem druhé hodiny ranní alkoholem notně posílený Břetislav svůj úkol splnil. Dovrávorál se k nedaleké čerpací stanici, vešel dovnitř, s nožem v ruce hrozil vyděšené prodavačce Jitce a dožadoval se vydání finanční hotovosti. Vystrašená Jitka vydala Břetislavovi z kasy hotovost ve výši 8 400 Kč. Břetislav poté nůž zahodil a s penězi se vrátil zpět do hospody, kde je s kumpány propil. Z psychologicko-psychiatrického znaleckého posudku vypracovaného v průběhu trestního řízení vyplynulo, že v době činu byly ovládací i rozpoznávací schopnosti Břetislava vymizelé v důsledku ovlivnění předtím požitým alkoholem.

Otázky

1. Jak trestněprávně posoudíme jednání Břetislava? Odůvodněte.
2. Jak trestněprávně posoudíme jednání Radima a Jiřího? Odůvodněte.
3. Jak trestněprávně posoudíme jednání Břetislava, pokud po odchodu z čerpací stanice (i nadále s vymizelými schopnostmi ovládacími i rozpoznávacími) před hospodou bez dalšího důvodu napadl Martina tak, že jej lahví od vodky, kterou našel na zemi, udeřil opakovaně do hlavy, čímž mu způsobil těžký otřes mozku s otevřenou kominutivní (tříštivou) a impresivní (vpáčenou) frakturou lebky se subdurálním krvácením, tedy poranění hlavy a mozku, která byla řešena operačně s následnou hospitalizací v nemocnici po dobu 7 týdnů? Odůvodněte.

4. V trestním řízení vyvstala potřeba vyšetřit duševní stav svědka a poškozeného Martina, který se ale odmítal dostavit k příbranému znalci z oboru psychiatrie. Soud proto nařídil pozorování svědka v psychiatrické léčebně po dobu 14 dnů. Postupoval soud správně? Odůvodněte.

5. Břetislav na počátku nařízeného jednodenního hlavního líčení, na nějž bylo naplánováno provedení veškerých důkazních prostředků, soudu sdělil, že jím zvolený obhájce, který byl v jednacím síni přítomen, ho nenavštěvoval ve vazbě tak často, jak by si představoval, a proto mu vypovídá plnou moc, žádá o poskytnutí lhůty ke zvolení nového obhájce a zároveň i odročení hlavního líčení. Může soud za této situace věc v hlavním líčení projednat a rozhodnout? Odůvodněte.

6. K projednání a rozhodnutí věci v prvním stupni byl příslušný Obvodní soud pro Prahu 5. Proti pravomocnému rozsudku soudu druhého stupně, který byl Břetislavovi i jeho obhájci řádně doručen v pondělí 27. června, podal Břetislav dovolání prostřednictvím svého obhájce. Obhájce dovolání podal jako doporučenou listovní zásilku na přepážce pošty v pátek 26. srpna. Toto dovolání bylo adresováno soudu druhého stupně, tedy Městskému soudu v Praze, kterému došlo v pondělí 29. srpna. Bylo dovolání podáno včas, či nikoli? Odůvodněte.

7. Po třech týdnech od nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 se státnímu zástupci dostal do rukou záznam z bezpečnostní kamery umístěné před hospodou, na kterém bylo zachyceno, jak si svědek Martin (viz otázka 3) zranění hlavy způsobil sám bez jakéhokoliv přičinění Břetislava. Tento záznam se předtím policejnímu orgánu v přípravném řízení nepodařilo zajistit, omylem jej považoval za smazaný. Nyní by však mohl sloužit jako významný ospravedlňující důkaz ve prospěch Břetislava. Jak by měl státní zástupce postupovat? Odůvodněte.

Poznámka:

1. U všech závěrů obsažených v odpovědích týkajících se subsumpce případu pod zákonné ustanovení musí být ustanovení přesně citováno (nejen jeho název, ale i číslo paragrafu, odstavce, písmeno, alinea).

2. Při subsumpci musí být provedena konfrontace požadavků obsažených v zákonném ustanovení se skutkovým zjištěním (podobně jako to činí soud ve výroku rozsudku).

3. Závěry obsažené v odpovědích musí být náležitě odůvodněny (např. třeba uvést, proč třeba určité jednání posuzovat jako účastenství ve formě návodu a nikoli jako spolupachatelství).

Osudné hecování – řešení

1. Břetislav se dopustil zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zák.

Břetislav svým jednáním naplnil skutkovou podstatu zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zák., a to tím, že pod pohrůzkou užití nože, který držel v ruce, žádal po prodavačce Jitce vydání finanční hotovosti; za tím účelem se též opil na kuráž, šlo tak o případ *actio libera in causa dolosa* ve smyslu § 360 odst. 2 tr. zák.

Skutkovou podstatu trestného činu loupeže naplní, kdo proti jinému užije násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci. Pohrůžka nožem za účelem vydání finanční hotovosti je dozajista pohrůzkou bezprostředního násilí. Finanční hotovost, jejíž vydání Břetislav požadoval, je cizí věcí (náleží zaměstnavateli Jitky jako provozovateli čerpací stanice). Této cizí věci se Břetislav svým konáním snažil zmocnit, tedy neoprávněně ji odebrat z dispozice oprávněné osoby. Loupež je navíc tzv. předčasně dokonaným trestným činem, pro její dokonání postačí užití násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci bez ohledu na to, zda takové jednání povede k cíli v podobě vydání věci či nikoli. Břetislav jednal s úmyslem přímým podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zák., neboť svůj čin provedl v souladu se svým záměrem, zisk peněz přepadením čerpací stanice byl cílem jeho jednání, pro jehož dosažení se též záměrně přivedl do stavu nepřičetnosti (viz níže).

Břetislav je za uvedený zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zák. trestně odpovědný, byť podle psychologicko-psychiatrického znaleckého posudku měl v době činu ovládací i rozpoznávací schopnosti vymizelé v důsledku předchozího požívání alkoholu (tedy byl v době činu nepřičetný), nicméně se do tohoto stavu uvedl záměrně, aby v něm zamýšlený čin vykonal. Jde o případ tzv. opití na kuráž, tedy o případ *actio libera in causa dolosa* (úmyslného jednání svobodného ve své příčině), na které se neužije ani ustanovení o trestném činu opilství podle § 360 odst. 1 tr. zák., ale ani ustanovení o nepřičetnosti podle § 26 tr. zák., jak vyplývá z § 360 odst. 2 tr. zák. Břetislav jednal v úmyslu uvést se do stavu nepřičetnosti a v tomto stavu spáchat zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zák., což se mu též podařilo.

Trestný čin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zák. je podle § 14 odst. 3 tr. zák. zvlášť závažným zločinem, protože jde o úmyslný trestný čin, na nějž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby deset let.

2. Radim a Jiří se dopustili návodu k zvlášť závažnému zločinu loupeže podle § 24 odst. 1 písm. b), § 173 odst. 1 tr. zák.

Radim a Jiří se společně dopustili návodu k trestnému činu loupeže, a to podle § 24 odst. 1. písm. b) tr. zák., jelikož v Břetislavovi vzbudili rozhodnutí spáchat trestný čin loupeže (zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zák.). Radim a Jiří Břetislavovi nabídli, že pokud daný trestný čin spáchá, stane se členem jejich party. Břetislav tedy pojal myšlenku spáchat zvlášť závažný zločin loupeže až na popud Radima a Jiřího. Ti jej ke spáchání tohoto trestného činu společně navedli, protože v něm vzbudili rozhodnutí jej skutečně spáchat (jde tak o tzv. spolunávod, neboli o spolupachatelství návodu, oba dva návodci budou postihováni podle ustanovení o návodu). Pokud jde o podmínku akcesority účastenství, ta v tomto případě byla naplněna, jelikož Břetislav jakožto hlavní pachatel trestný čin, ke kterému byl naváděn, dokonat. Ke splnění podmínky akcesority účastenství přitom stačí, aby se hlavní pachatel o spáchání takového trestního činu alespoň pokusil.

Břetislav se dopustil zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zák. – k odůvodnění viz odpověď na otázku č. 1. Radim a Jiří také k tomuto trestnému činu směřovali svůj návod, který se tedy zcela zdařil.

3. Břetislav se dopustil zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zák. ve vícečinném souběhu se zvlášť závažným zločinem opilství podle § 360 odst. 1 tr. zák, přičemž kvazideliktem je v tomto případě zvlášť závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zák.

K odůvodnění posouzení prvního skutku jako zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zák. viz odpověď na otázku č. 1.

Po spáchání loupeže, kterou Břetislav zamýšlel již předtím, než se uvedl do stavu nepřičetnosti, se při cestě zpět do hospody dopustil dalšího útoku vůči Martinovi, který ale předem nezamýšlel (nebyl součástí plánu před uvedením se do stavu nepřičetnosti), proto ohledně něj nejde o tzv. *actio libera in causa dolosa* ve smyslu § 360 odst. 2 tr. zák. Břetislav totiž měl původně v úmyslu spáchat pouze loupež, s těžkým ublížením na zdraví Martinovi nepočítal, to svévolně učinil až po přepadení čerpací stanice. „Myšlenku“ ublížit Martinovi Břetislav pojal až ve stavu nepřičetnosti, který si předtím záměrně způsobil sám požíváním návykových látek, ovšem v době uvádění se do stavu nepřičetnosti s takovým svým jednáním nepočítal, nezamýšlel jej (nejde o *actio libera in causa dolosa*), ani neměl v plánu vykonávat určitou činnost, při níž by z nedbalosti spočívající v předchozím uvedení se do stavu nepřičetnosti zavinil uvedený

výsledek, tj. ani neměl a nemohl vědět, že by k tomu mohlo dojít (nejde o *actio libera in causa culposa*).

Zaviněné uvedení se do stavu nepřičetnosti požitím nebo užitím návykové látky, za niž se považuje podle § 130 tr. zák. též alkohol, může být trestným činem opilství podle § 360 odst. 1 tr. zák., pokud se taková osoba v tomto stavu dopustí činu jinak trestného. Jednání Břetislava v zaviněné nepřičetnosti vyvolané předchozím požitím alkoholu přitom vykazuje znaky činu jinak trestného, tedy deliktu, který by byl trestným činem nebýt nepřičetnosti, konkrétně pak by šlo o těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zák. Jsou tak splněny znaky skutkové podstaty trestného činu opilství podle § 360 odst. 1 tr. zák., neboť Břetislav se nejprve zaviněně (úmyslně) uvedl do stavu nepřičetnosti, v němž se (kromě zamýšlené loupeže - skutek č. 1) dopustil kvazideliktu, tj. činu jinak trestného těžkého ublížení na zdraví ve smyslu § 145 odst. 1 tr. zák.

Skutková podstata uvedeného činu jinak trestného těžkého ublížení na zdraví ve smyslu § 145 odst. 1 tr. zák. spočívá v úmyslném způsobení těžké újmy na zdraví jinému. Břetislav jednal ve stavu nepřičetnosti vyvolaném návykovou látkou, hovoříme proto jen o „kvaziúmyslném“ zavinění u činu jinak trestného (kvazideliktu). Na tento „kvaziúmysl“ usuzujeme především z vnějších projevů pachatele, v daném konkrétním případě šlo o Břetislavovy svévolné opakované údery lahví od vodky do hlavy Martina. Za běžných okolností by bylo třeba uvažovat o jednání vedeném s přímým úmyslem ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zák. poškozujícím vážným způsobem zdraví jiného, útoky byly vedeny na hlavu, tedy místo s životně důležitým orgánem – mozkem, navíc razantním způsobem za užití zbraně (ve smyslu § 118 tr. zák.) s vážnými následky na zdraví napadeného. Břetislav Martinovi uvedeným způsobem přivodil těžký otřes mozku s otevřenou kominutivní (tříštivou) a impresivní (vpáčenou) frakturou lebky se subdurálním krvácením, tedy poranění hlavy a mozku, která byla řešena operačně s následnou hospitalizací v nemocnici po dobu 7 týdnů. Tato zranění lze považovat za těžkou újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. e) a i) tr. zák. Šlo totiž o vážnou poruchu zdraví, při které byl ohrožen lidský život, přičemž došlo k poškození důležitého orgánu (došlo k těžkému otřesu mozku komplikovanému zmíněnými frakturami lebky a subdurálním krvácením) ve smyslu § 122 odst. 2 písm. e) tr. zák., zároveň šlo o delší dobu trvající poruchu zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zák., za niž se podle ustálené judikatury považuje doba zpravidla nejméně 6 týdnů.

Byly tak dalším jednáním Břetislava zcela naplněny též znaky trestného činu opilství podle § 360 odst. 1 tr. zák., u nějž činem jinak trestným bylo těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst.

1 tr. zák. Opilství Břetislav spáchal úmysl, neboť se do stavu nepřičetnosti přivedl s úmyslem přímým (viz odpověď na otázku č. 1). Trestný čin opilství má trestní sazbu trestu odnětí svobody v rozpětí od 3 do 10 let, stejnou trestní sazbu má uvedenu i ustanovení § 145 odst. 1 tr. zák., neobsahuje tak trest mírnější, proto se neužije § 360 odst. 1 tr. zák. věta za středníkem. Opilství je proto zvlášť závažným zločinem podle § 14 odst. 3 tr. zák., neboť bylo spácháno úmyslně a jde o trestný čin, na nějž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let.

Uvedené dva zvlášť závažné zločiny loupeže a opilství spáchal Břetislav ve vícečinném souběhu, neboť jde o dva různé trestné činy s různými jednáními i následky, které sice byly spáchány oba v nepřičetnosti vyvolané alkoholem, nicméně první trestný čin byl předem zamýšlen, druhým se postihuje zaviněná nestřídmost s nezaviněným výsledkem v podobě kvazideliktu.

4. Soud nepostupoval správně. Podle § 118 tr. řádu *in fine* není pozorování duševního stavu svědka ve zdravotnickém ústavu podle § 116 odst. 2 tr. řádu přípustné.

Soud zde pochybil, jelikož nařídil pozorování duševního stavu svědka v rozporu s výslovným zákazem obsaženým v § 118 tr. řádu, podle nějž pozorování duševního stavu svědka podle § 116 odst. 2 tr. řádu, tj. ve zdravotnickém ústavu, není přípustné. Pozorovat duševní stav ve zdravotnickém ústavu podle § 116 odst. 2 tr. řádu lze jen u obviněného.

5. Soud může věc nadále projednat za přítomnosti dříve zvoleného obhájce podle § 37 odst. 2 tr. řádu *in fine*, neboť obžalovaný Břetislav si dosud nového obhájce nezvolil, soud tedy ani nemohl oznámit konání hlavního líčení nově zvolenému obhájci, dříve zvolený obhájce je tak povinen obhajobu vykonávat do doby, než ji osobně převezme později zvolený obhájce.

V daném případě Břetislav vyčkal s oznámením o vypovězení plné moci dosavadnímu obhájci až na den konání hlavního líčení, k němuž byly předvolány všechny osoby, resp. byly o něm vyrozuměny, tak, aby hlavní líčení mohlo proběhnout celé najednou. Břetislav po oznámení vypovězení plné moci obhájci požadoval poskytnutí lhůty pro zvolení obhájce nového.

Na změnu obhájce má nepochybně právo. Soud obviněnému, který nemá obhájce, ač jej mít musí, neboť jde o případ nutné obhajoby - § 36 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. řádu, také má stanovit lhůtu k jeho zvolení. Pokud pak obviněný tuto lhůtu nevyužije, má mu ustanovit obhájce podle pořadníku obhájců vedeného u daného soudu - § 38 odst. 1 tr. řádu, § 39 tr. řádu.

Uvedeným postupem ovšem nemůže obviněný mařit provedení úkonů, které byly již orgány činnými v trestním řízení naplánovány. Jejich postup v případě změny obhájce (k níž sice dosud nedošlo, protože obviněný dosud neoznámil jméno nově zvoleného obhájce, nicméně jde o situaci obdobnou) upravuje § 37 odst. 2 tr. řádu, který má především zabránit účelovému oddalování plánovaných procesních úkonů obviněnými jen proto, že změnili svého obhájce. Podle tohoto ustanovení, oznámí-li obviněný změnu obhájce tak, aby obhájce mohl být o úkonu vyrozuměn v zákonem stanovené lhůtě, orgán činný v trestním řízení ode dne doručení takového oznámení vyrozumívá nově zvoleného obhájce. Podle § 37 odst. 2 tr. řádu *in fine* je pak v opačném případě obhájce předtím ustanovený nebo zvolený, pokud není z obhajování vyloučen, povinen obhajobu vykonávat do doby, než ji osobně převezme později zvolený obhájce.

V daném případě pochopitelně soud nemohl vyrozumět nově zvoleného obhájce, neboť obviněný dosud neoznámil, kterého obhájce si pro zastupování nově zvolil, nadto by to ani v opačném případě již nebylo technicky možné, protože obviněný toto oznamoval až během plánovaného procesního úkonu. Proto platí poslední věta § 37 odst. 2 tr. řádu, že dosud zvolený (příp. i ustanovený) obhájce je povinen obhajobu vykonávat až do doby, než nově zvolený obhájce obhajobu převezme, tedy musí se účastnit po celou dobu hlavního líčení, byť mu byla plná moc vypovězena. Zadání totiž neuvádí nic, pro co by obhájce dříve zvolený obviněným Břetislavem měl být z obhajování vyloučen - k tomu srov. § 37a tr. řádu.

6. Ano, dovolání bylo v souladu s § 265e odst. 3 tr. řádu podáno včas.

Podle § 265e odst. 1 tr. řádu se dovolání podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Podle § 265e odst. 3 tr. řádu je lhůta k podání dovolání zachována také tehdy, je-li dovolání podáno ve lhůtě u Nejvyššího soudu nebo u soudu, který rozhodl ve věci ve druhém stupni. V uvedeném případě je soudem, který ve věci rozhodl ve druhém stupni, Městský soud v Praze.

Počítání lhůt se řídí § 60 tr. řádu. Podle § 60 odst. 2 tr. řádu lhůta stanovená podle týdnů, měsíců nebo let končí uplynutím toho dne, který svým jménem nebo číselným označením odpovídá dni, kdy se stala událost určující počátek lhůty (v takovém případě se neužije § 60 odst. 1 tr. řádu, který nalezne uplatnění jen v případě lhůt stanovených ve dnech).

V tomto konkrétním případě bylo rozhodnutí obviněnému Břetislavovi i jeho obhájci doručeno dne 27. června, lhůta dvou měsíců pro podání dovolání tedy končila dne 27. srpna, což je ale podle zadání sobota. Případně-li podle § 60 odst. 3 tr. řádu konec lhůty na den pracovního klidu

nebo pracovního volna, pokládá se za poslední den lhůty nejbližší příští pracovní den. Lhůta pro podání dovolání tedy končila až v pondělí 29. srpna. A právě v tento poslední den lhůty bylo dovolání doručeno Městskému soudu v Praze, jakožto soudu, který ve věci rozhodl ve druhém stupni (den doručení je dnem podání opravného prostředku u toho soudu, kterému byl doručen). Dovolání tedy bylo ve lhůtě podáno u soudu, který ve věci rozhodl ve druhém stupni, což podle § 265e odst. 3 tr. řádu znamená, že lhůta pro podání dovolání byla zachována. Dovolání tedy bylo podáno včas.

7. Státní zástupce neprodleně vyrozumí obviněného (a není-li to možné, jinou osobu oprávněnou k podání návrhu na povolení obnovy) podle § 280 odst. 5 tr. řádu, pokud sám nepodá návrh na povolení obnovy řízení ve prospěch obviněného podle § 278 odst. 1 tr. řádu ve spojení s § 280 odst. 3 tr. řádu.

Podle § 278 odst. 1 tr. řádu se obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.

V daném případě se státní zástupce po třech týdnech od nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 dozvěděl o existenci důkazu týkajícího se okolnosti, která by mohla odůvodnit návrh na povolení obnovy ve prospěch obviněného.

V takovém případě je státní zástupce podle § 280 odst. 5 tr. řádu *in fine* povinen zpravit o ní neprodleně obviněného, anebo není-li to možné, jinou osobu oprávněnou k podání návrhu, pokud takový návrh nepodá sám.

Podle § 280 odst. 3 tr. řádu může ve prospěch obviněného podat návrh na povolení obnovy kromě obviněného též osoby, které by mohly podat v jeho prospěch odvolání, tedy i státní zástupce, jak vyplývá z § 246 odst. 1 písm. a) a § 247 odst. 2 tr. řádu.

Jen pro úplnost lze dodat, že podání řádného opravného prostředku (odvolání) nepřichází v daném případě v úvahu, neboť odsuzující rozsudek podle zadání nabyl právní moci. V úvahu tak přicházejí jen mimořádné opravné prostředky, přičemž vyjde-li najevo po právní moci rozsudku nová okolnost nebo důkaz soudu dříve neznámý, jde o důvod pro povolení obnovy.

Ostatní dva mimořádné opravné prostředky pro takové situace nebyly koncipovány a nejsou pro nápravu takového stavu určeny (viz jejich vymezení v § 265a tr. řádu a násl., jde-li o dovolání, resp. § 266 tr. řádu a násl., jde-li o stížnost pro porušení zákona). Ze zadání ostatně ani nevyplývá, že by byly splněny podmínky pro jejich podání (např. u dovolání není ze zadání zřejmé, zda rozhodoval soud druhého stupně, zřejmě ani nešlo o nedůvodně neprovedený, ale existující a navržený důkaz, zřejmě tedy ani nedošlo při uvedeném stavu poznání o porušení zákona při procesním postupu soudu, resp. ze zadání nic z toho vyplývá etc.).